

ΣΟΝΝΕΤΤΑ.

I

Ἀξέχαστη βραδιά μὲς στὸ σαλόνι :
Χρυσὸ λουλούδι σὲ ἄσημι κλωνάρι,
Τῆς σέρεας πολυφρόντιστο καμάρι,
Κάθε ὁμορφη μεθάει κι' ἀναλιγώνει.

Παντοῦ ἡ βουή, μελισσολοῖ, μεστώνει·
Καὶ τ' ἄγνὸ μέλι εὐωδιαστὸ νὰ πάρῃ
Ἀπ' τῶν κορμιῶν, ποῦ γύρω ἀνθοῦν, τὴ χάρη
Ὁ πόθος τὴν ψυχὴ γλυκὰ φτερώνει.

Καὶ μόνη ἐσύ, σὲ μιὰ γωνιά κοντά μου,
Ρόδο στὸν ἥσκιο τὴ δροσιὰ ποῦ πίνει,
Τὸν ἥλιο βρῆκες στὴ θερμὴ καρδιά μου :

Κι' ὅλα δικά μου ἔγιναν, ὦ χαρά μου !
Φιλιά, ἀγκαλιές, τοῦ νιοῦ κορμιοῦ σου οἱ κρίνοι
Κι' ἡ ψυχὴ σου — κάθε ὁμορφου ἄγια κρήνη.

1915.

II

Γλυκειὰ σὰν φῶς ποῦ τὸ περτάστρι ἀφήνει
Διαβαίνεις μὲς στὸ νοῦ καὶ σι' ὄνειρό μου,
Ἦσκιος γοργὸς στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου,
Πνοὴ ἐλαφρὴ ποῦ τὸ κερὶ δὲ σβήνει.

Καὶ δὲ σαλεύει μέσα μου ἡ γαλήνη
Τ' ἄσπρα φτερά της στὸν κρυφὸ καιμὸ μου
Κι' ὁ πόθος ποῦ φωτáει τὸ λογισμό μου
Χαρὲς κι' ἀνθοὺς σὰν πάντα ἄγνους μοῦ δίνει —

Χαρὲς λουσμένες στῆς σιγῆς τὸ δάκρυ
Κι' ἄνθη ποῦ ζοῦν παράμερα σὲ μιὰ ἄκρη.
Ἡ μοῖρα μου τ' ἀδράχτι ἔχει τυλίξει

Ἔτσι νὰ ζήσω τὰ στερνά μου χρόνια :
Σὰν βρύση σιγαλὴ ποῦ τρέχει αἰώνια
Χωρὶς ποτάμι ἢ θάλασσα νὰ σμίξῃ.

1916.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ